

ענת טרומטר, העולם הזה

(המשך מעמוד 17)
לשיחור לפני שופט אחר, ציווה על השופט להביא את העציר, מייד, לביתו הפרטי, ושם ערך את הדין בשיחור ממעצר.

סיפרו גם על מיקרה של נאשמת, שהורתה לפני השופט מינצר באשמתה. השופט כתב כפרוטוקול כי הוא מרשיע אותה על-סמך הודר אתה, ופנה לתובע כדי שזה יטען לעונש. בשלב זה הפסיק השופט את המישפט וכתב: „בגלל בכייה של הנאשמת אני מפסיק את הדין, ומבטל את ההרשעה.”

גם כמיקרה אחר, שבו דן השופט מינצר בתיק אזרחי, היו מהלכים תמוהים. היה זה מישפט שנוי הל ככר בין אותם הצדדים קודם לכן, בבית-המישפט באשקלון, ובוטל על-ידם. במישפט החדש ביקש אחד הצדדים להטיל עיקול, והורבר אושר על-ידי רשם בית-המישפט. העידעור על עיקול זה הגיע לשופט מינצר.

הוא שמע את טענות המערער, הבין שכבר היה תיק קודם בין הצדדים בעניין דומה, והחליט לבטל לא רק את העיקול, אלא גם את התביעה כולה, למרות שלא היתה לפניו כלל בקשה כזו, ולא ניתן לצד השני לטעון לגבייה.

בין החלטותיו המוזרות של השופט מינצר בענייני מעצרים מספרים על אדם שאצלו נתפס רכוש גנוב, שהיה מחזיר לבעלים תמורת תשלום. השופט חקר אותו והחשוד סיפר שהוא אדם תמיים, הרוצה לעזור לשכניו. הוא שמע על הפי ריצות הרבות שהיו בשכונה, ובמיקרה התברר לו היכן נמצא הרכוש. כדי לעזור לאזרחים הוא ניסה להתוויר להם את רכושם תמורת תשלום שרש האדם שהחזיק ברכוש. החשוד הכחיש כל קשר לפריצה ולגניבה, אבל לא רצה לגלות את זהותו של האדם שמסר לו את הסחורה.

מינצר שיחרר אותו בערובה, ואמר שאפשר לחקור את כל הפרשה גם כאשר האיש משוחרר. במשך שבועות רבים המשיכו כל החשודים בהחזקת רכוש גנוב בבאר-שבע לספר לשופטים את סיפור האיש התמיים, בתיקווה שיוכזו גם הם בשיחור.

במיקרה אחר, שבו נחשד אדם באונס חמור של חיילת שלקח סרמפ במכוניתו, שיחרר אותו מינצר ואמר כי אינו חושב שיש סכנה בשיחורו כזה. מפני שלאיש אין עבר פלילי במעשי-אונס, ואין חשש כי יחזור על מעשהו.

שיחות עם כלב

ברוך מודע מרתיחות פעולות כאלה מישפטים. המיקצוע המישפטי הוא מיקצוע שמרני ומרובע מאוד. כל חריגה מהנהוג הקבוע מערערת את יסודותיו, ומדאיגה את המערכת. המישפט מבוסס על תקרימים והנחיות, שאין סוטים מהם אלא במיקרים יוצאי-דופן. כאשר בא שופט-שלום, בתחתית המערכת, ומנסה לבעוט בשיטה ולנהוג כעולה על רוחו, זה מועזע את כולם.

מספרים כי אחרי שפורסם ברשומות מינויו של מינצר כשופט-שלום, התקבלה שיחת-טלפון נרגשת אצל אחד מראשי המערכת המישפטית. המטלפן, אישיות מישפטית ידועה, אמר שמינצר אינו מתאים לתפקיד שופט. הוא הביע הסי תייגיות אחרות, ואמר שיש למנוע את המינוי. אבל כאשר התבקש להביע את טענותיו בכתב, באופן רישמי, סירב לעשות זאת. הוא אמר כי למינצר יש קשרים טובים מאוד בליכוד, והוא חושש מפניו.

מינצר (58) הוא יליד פולין, שעלה לארץ עם מישפחתו ב-1939. הוא למד בתל-אביב, וגם את לימודי-המישפט סיים בארץ. עד 1973 עבד כעורך-דין פרטי, ואז התחיל לעבוד במישרד מבי קרהמדינה. מ-1974 עבד כנציבות תלונות-הציבור. הוא נשוי עם יוכבד, מזכירה רפואית, ואב לארבעה ילדים, יסמין, גור-ארי, דולפין וקיסריה.

לפני שהתמנה כשופט-שלום ועבר להתגורר בבאר-שבע, גר מינצר בבית משותף בפתח-תיק וזה, דיירי הבית זוכרים אותו כתימהוני. הוא היה מטיל שעות עם כלבו האהוב, שוקו, ומשוחח איתו בקול רם. הוא היה נשאר לעיתים במעלית זמן ארוך, כאשר הוא שוכח את עצמו ועולה ויורד כמה פעמים. למרות הליברליות המתגלה בפסיכיהריו שלו, מספרים כי כאשר הגיעו הדי-ברים לבנו יחידו, לא היה ליברלי כל-יכך. כאשר ספג הבן מכות מילדי השכונה, ירד האב, תפס את הילדים המכים וחבט בראשיהם עד זוב רם.

גם הקריירה הפוליטית של מינצר מעניינת ויוצאת-דופן. הוא נא מרקע רוויזיוניסטי. בהפגנה ליד הכנסת, נגד השילומים מגרמניה, הפגין ואף נע-

צר. אחר-כך עזב את חרות והיה מקורב לקבוצת שונות שקמו במדינה.

את התמחותו במישפטים עשה במישרדו של שמואל תמיר, והפך לחסידו המושבע. הוא הצי-טרף לתנועת „המישטר החדש” של תמיר (ראה יומן אישני), כאשר זו קמה ב-1959. יחד עם תמיר חזר לחרות, ונחשב כאחד מעוזריו המי-קורבים.

ב-1966 הסתכך מינצר בפרשת המיכתב המי-זוייף שנשלח לעיתון הארץ. המיכתב נכתב בידי אחד חיים אמסטרדאם, שחתם עליו בשם ברדי, ושלה אותו למערכת הארץ, שם פורסם במדור המיכתבים. במיכתב הושמץ מנחם בגין, ונאמרו שבחים על שמואל תמיר.

כאשר התברר כי המכתב מזוייף, תיווך מינצר בין תמיר ובין מעורבים אחרים בפרשה.

„עורך-דין העצירים”

אחרי הפירסומים האחרונים על סיכסוכי של מינצר עם בית-המישפט המחוזי בבאר-שבע, פנו סניגורים אחרים להעולם הזה כדי לקבל את גירסתו של השופט, כדי למנוע ממנו עול.

הם אמרו שהחלטותיו של מינצר אינן בלתי-הגיניות, וכי הן מבטאות את רוח החוק ודוגלות בוכיות-האזרח. הם הזכירו את ביקורו של מינצר בבית-המעצר בבאר-שבע, מקום נורא, שהשפיע כל-יכך על השופט עד שסירב לשלוח אנשים למקום כזה. הם אמרו שהוא אדם המאמיני מאוד, המבין את לב העצירים והמעמדות הנחותים מבי-חינה חברתית וכלכלית.

הסניגורים שיכחו את שיטתו, החוקרת בכל עניין עד הסוף, כדי להגיע לחקר האמת, ולא לחתום כחותמת-גומי על רעת המישטרה.

הם גם הביאו לפני העולם הזה פסק-דין כי מישפט אזרחי, שנתן מינצר לפני ימים ספורים, במיקרה זה נמנע אדם על שלא גילה כי מכונית שמכר היתה כעבר כבעלותו של „תושב הש-טחים”. הקונה טען כי בכך נגרם לו נזק, מכיוון שידוע כי „בשטחים” נוהגים לזייף, לנגוב ול-החליף חלקים כרכב, ועל כן בעלות קורמת של „תושבי-השטחים” על רכב מסויים מביאה לפי-גיעה ממשית בערכו של הרכב.

מינצר תקף זאת כדעיה קדומה וגיוענית, ה-מופנית כלפי אוכלוסייה שלמה.

„האם מישוה היה מגיש תביעה כזאת לבית-המישפט, אילו היה מדובר בבעלות קורמת של יהודי גרוזיני או אתיופני?” שאל השופט, ואמר שאין זאת אלא שבשל צוק-העיתים נשחק סף-הרגישות של חלקים מסויים בציבור כלפי חלקים אחרים, אך בית-המישפט לא יתן את ידו לסחף כזה.

„השטחים” אינם אלא לשון נקיה לבעלות ערבית,” קבע השופט, ודחה את התביעה.

מתנגדיו אומרים כי הוא יודע את נחיתותו המישפטית, ועל-כן הוא מתבצר כערמומיות רבה מאחורי התרמית של מגן זכויות-האזרח. עוד טוענים נגדו כי הוא רודף-פירסומת, ודואג לכך שכל החלטה שלו תתפרסם מייד בעיתונות. בי-אחרונה התפרסם ראיון איתו באחד החינומנים בבאר-שבע. „הייתי חושד שמישהו בישל את הראיון, לולא היו בכתבה תמונות של השופט שצולמו בביתו,” אמר מישפטן מהדרום.

כאשר שוחחתי עם מינצר, ענד על ידו שני שעונים. שאלתי אותו מדוע הוא זקוק לשניהם, והוא אמר כי קיבל באותו הבוקר את השעון השני מתיקון, ולא היה לו מקום להגיה אותו, אלא על פרק ידו.

נראה כי מינהגים כאלה הם המוספים למו-ניטין שלו כאדם תימהוני. אבל בחוג העצירים של באר-שבע הוא השופט האהוב ביותר, כאשר הוא מטיל, לעיתים, עונש חמור, או עוצר מישוה לתקופה ארוכה, נופלים פניו של העציר, והוא שולח אל השופט מבט האומרי: „גם אתה? גם אתה בוגד?”

מספרים כי כאשר נסע השופט באחרונה באר-טובוס, ניגש אליו עבריין צעיר וביקש לשאול אותו שאלה. השופט הסביר לו כי לא יוכל לרדן איתו בעניינים משפטיים הקשורים בתיקים שלו, אבל הצעיר המשיך ושאל אם כדאי לו לומר גירסה מסויימת לשופט, שלפניו נקבע מישפטו. „אני מציע לך שתיקח עורך-דין,” ענה לו מינצר.

הצעיר הביט בו בעיניים תמהות ואמר: „אבל הרי אומרים עליך שאתה העורך-דין של כל העצירים”

אמירה ברוב דיוגוף

„אני לא יכולה להתחתן עם מישוה שאני לא משררת איתו על אותו הגל”

את רואה סרטים?
אני רואה. אם אני שומעת שיש סרט טוב אני הולכת, אני לא מעריצה של סרטים. הסרט האחד רון שראיתי היה פלאטון, על מילחמת וייט-נאם. בזמן האחרון התחלתי להתעניין הרבה בתי-אטרון, זה אף פעם לא הויו לי. אבל היום, אם יש משהו מעניין אצל אל-חיקוואטי, אני הולכת.

מה פיתאום החלטת להיות עיתוני-אית?
אני לא יודעת. הייתי פעילה כשלמדתי באוני-ברסיטה, והיום אולי התמתנתי יותר. אני נותנת לאחרים להתבטא. פעם הייתי מאוד קיצונית, היום אני יותר רגועה, חושבת פעמיים על כל דבר, אבל הרעיות שלי לא השתנו מאז, היום אני מדברת, אולי יותר בהיגיון.

כשאת חוזרת לארץ מחוץ עושים לך בעיות?
לפני חודש הייתי בפאריס וחזרתי באל-על. אז שאלו אותי אם יש לי אישור ששרתי בצבא, אמרתי שערכים לא משרתים, אז הבחורה ביקשה שאחכה. היא שאלה איפה ישנתי, שאלה עם מי ישנתי, רצתה קבלה של בית-המלון. אחר-כך היא שלחה אליי גבך קשוח שיחקור אותי.

זה מעליב?
אראה, אין לך מושג. את יודעת שאת לא חפץ חשוד, את לא רוצה שירגישו שאת חשודה, אבל ממאתיים או שלוש מאות נוסעים, לוקחים רק אותך, כאילו את בת-ערובה, כי את ערכיה.
ואת מתובחת?

בטח. אני רוצה להתקדם בעיתונות. אני חושבת שאני יכולה לסקר המון דברים בעולם הערבי בלי בעיות.

את לא חושבת שאת ישראלית מי-די?
אני ישראלית. אני ישראלית באזרחות.

תראי איך את נראית.
כשגיסתי מקופנהגן באה לבקר אותי, היא אמרה שהשופטה שלי לדירה נראית ערכיה טיפוסית ואני לא, אני לא חושבת שאני מתלבשת כשונה. מהרבה ערכיות אחרות, אבל אולי בהתנהגות אני שונה.

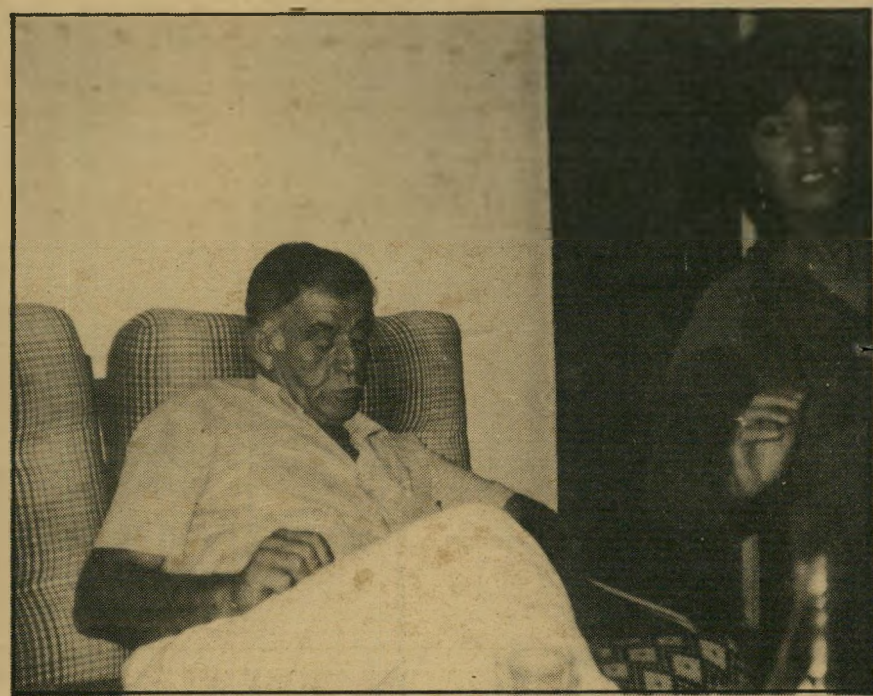
היום אני עיתונאית, מאז לא אראה ככה לא אוכל לעשות כלום. אני לא ותרנית, אני קשה מאוד, עקשנית ואם אני אסמיק מכל דבר — מה יהיה?

באופן טיבעי הנושא של רמת-עמידר יותר מעניין אותך מנושא הדי-לביא, למשל?

לא, אבל לרעתי במדינה שלנו, ואני אומרת שלנו, יותר מעניין אותי שיפתרו את בעיית היהודים והערבים מאשר את בעיית הלבניא. אנחנו חיים ביחד. אם לא יהיו יחסים היום, לא יהיו גם בעתיד, ואת הלבניא אפשר לעשות בעתיד. וזה מצחיק שמדברים על הדברים האלה אחרי 40 שנה שהמדינה קיימת.

מה את עושה חוץ מהעבודה?
בילוויים אני קוראת הרבה.

בעברית?
לא, בערבית. אני קוראת עכשיו את הספרים של אמיל חביבי, של ע'סאן כנפאני. קוראת הרבה

אמירה עם אביה מחמוד. „פעם הייתי מאוד קיצונית...”

כן, התווכחתי, אלא מה? ראיתי שהיה להם לא נעים. הבחורה אמרה שוו העבודה שלה. אני מכינה את הבעיות הביטחוניות, אבל זה מאוד מעליב, מאוד לא פייה, מאוד פוגע.

זה מפחיד?
לא מפחיד. אני רגילה לזה. זו לא פעם ראשונה שעושים לי את זה. אני לא מתרגשת.
איך את מגדירה את עצמך?
קודם כל אני כדאדם, אחר-כך פלסטינית עם אזרחות ישראלית.

סיפרות פלסטינית של סופרים ידועים, רברים שנחיים לא היה לי כוח לקרוא. היום אני גם קוראת שירים של מחמוד דרוויש, למשל, או של סמיח אל-קאסם.

יוצא לך לקרוא גם סיפורת עבר-רית?
הרבה. התחלתי לקרוא את המרד של בגין, את הלנצח תאכל חרב של דיין ואת פינקס-שרות של רבין. אני קוראת הרבה על צה"ל ועל הפלמ"ח.